

Uitspraken 2005

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, fax 020-3010321, e-mail bibliotheek@nivra.nl.

13 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-13

Lijfrente-overeenkomst, toedeling, verzwijgen van verplichtingen

Betrokken registeraccountant is Y. Tussen klager A en betrokkene heeft van 1 januari 1984 tot 1 juli 1993 een maatschap bestaan. In 1987 heeft de maatschap Y & A het accountantskantoor van de heer F overgenomen. De ter gelegenheid daarvan door kopers te betalen goodwill is omgezet in een lijfrenteverplichting ten gunste van de heer F, waarbij hij tot zijn overlijden maandelijks een bedrag van circa € 318 betaald zou krijgen. Betrokkene komt reeds geruime tijd zijn betalingsverplichtingen jegens de heer F niet na. Namens de heer F is klager aansprakelijk gesteld voor de inmiddels jegens de heer F ontstane betalingsachterstand.

De klacht houdt samengevat in dat betrokkene in 2001 ten onrechte jegens de president van de rechtbank en tegenover klager gezwezen heeft over de omstandigheid dat hij al geruime tijd in gebreke was te voldoen aan zijn verplichtingen uit hoofde van de lijfrente-overeenkomst met de heer F en dat klager uit dien hoofde aansprakelijk zou kunnen worden gesteld. De raad oordeelt als volgt. Partijen hebben ter zitting verklaard dat zij zich niet hebben gerealiseerd dat klager hoofdelijk aansprakelijk bleef voor de nakoming van de verplichtingen uit hoofde van de lijfrente-overeenkomst, zolang de begunstigde niet had toegestemd in de toedeling van die verplichting aan betrokkene. Eerst nadat klager in de maand september 2002 aansprakelijk werd gesteld voor die verplichting drong dit gevolg tot hem door en ook betrokkene was zich daarvan niet eerder bewust. De raad is van oordeel dat betrokkene onachtzaam is geweest door klager en rechtbank niet te vertellen dat hij al geruime tijd de verplichtingen uit hoofde van de lijfrente-overeenkomst niet nakwam. Het verwijt dat betrokkene hieromtrent kan worden gemaakt

is echter naar het oordeel van de raad van onvoldoende gewicht om daaraan tuchtrechtelijke gevolgen te verbinden. De raad acht hierbij in het bijzonder van belang dat het hier niet gaat om de door een accountant jegens een cliënt in acht te nemen zorgvuldigheid, doch om de relatie tussen een accountant en zijn voormalige compagnon, die eveneens zelfstandig actief is in de financiële dienstverlening, en dat het in dit geval in de eerste plaats op de weg van klager lag om informatie in te winnen en zekerheid te verkrijgen over de derdenwerking van de toedeling. De raad verklaart de klacht ongegrond.

14 Raad van Tucht Amsterdam - JT 2005-14

Correcties bij jaarafsluiting, schriftelijk vastleggen opdrachtbevestiging

Het kantoor van de betrokken registeraccountant X verrichtte voor klaagster, de besloten vennootschap DEF, verschillende werkzaamheden. C is sinds 18 september 2000 een van de statutair bestuurders van DEF.

De klacht houdt kort samengevat in dat betrokkene:

1. ten onrechte heeft doen voorkomen alsof klaagster controleplichtig was, waarbij komt dat betrokkene heeft verzuimd erop toe te zien dat de hem door klaagster verstrekte opdracht schriftelijk werd vastgelegd;
2. is tekortgeschoten in zowel de uitvoering van de advies- en administratieopdrachten, als in de uitvoering van de controleopdracht; betrokkene heeft ten onrechte een goedkeurende verklaring afgegeven;
3. C, bestuurder van klaagster, onheus heeft bejegend;
4. heeft verzuimd tijdig zijn medewerking te verlenen aan de overdracht van stukken na beëindiging van de opdracht.

De raad oordeelt als volgt. Klaagster heeft, tegenover de uitvoering en gemotiveerde weer-

spreking daarvan door betrokkene, de juistheid van de aan de onderdelen 1. tot en met 4. van de klacht ten grondslag gelegde feiten niet aannemelijk gemaakt. Weliswaar is aannemelijk geworden, zoals door de betrokkene is toegegeven, dat de opdracht niet schriftelijk is vastgelegd, alsmede dat, zoals in klachtonderdeel 2. is gesteld, het nodig was correcties bij de jaarafsluiting aan te brengen. Dit brengt evenwel niet zonder meer mee dat betrokkene tuchtrechtelijk verwijtbaar zou zijn tekortgeschoten in de uitvoering van de administratie- of controleopdracht. De hiervoor genoemde omissie en correcties kunnen elk op zich noch tezamen betrokkene zodanig tuchtrechtelijk worden verweten, dat de klacht op deze punten gegrond zou moeten worden verklaard. De raad verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

15 Raad van Tucht Amsterdam en het College van beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-15

Artikelen 5, 9 lid 1 en 33 GBR-1994, conceptjaarrekeningen, gerechtelijke procedure

De betrokken registeraccountant Y is evenals klager registeraccountant. Door accountantskantoor XYZ, is bij klaagschrift d.d. 14 december 2000 een tuchtzaak tegen klager aanhangig gemaakt. Voorts is XYZ op 6 oktober 2000 een procedure voor een arbitragecommissie tegen klager begonnen. In beide procedures is door XYZ een brief van betrokkene in het geding gebracht ter staving van haar stelling dat de door haar geproduceerde conceptjaarrekening over 1997 van haar cliënt BCD de toets der kritiek kon doorstaan. Evengemelde brief van betrokkene is gericht aan XYZ ten aanzien van QAA en betreft de beoordeling van de door XYZ verzorgde conceptjaarrekeningen over 1997 van de BCD-groep.

De klacht houdt in hoofdzaak in dat betrokkene met zijn schrijven aan QAA van XYZ een beoordeling heeft gegeven over het werk van klager, zonder deze van tevoren in de gelegen-

heid te hebben gesteld daarover inlichtingen te verstrekken. Klager stelt in dit verband voorts dat betrokkene partijdig is geweest in zijn oordeel en dat betrokkene evidente fouten in de conceptjaarrekeningen niet heeft onderkend. Klager meent dat betrokkene in strijd heeft gehandeld met de artikelen 5, 9 lid 1 en 33 GBR-1994.

De raad oordeelt als volgt. Anders dan klager meent, heeft betrokkene niet in strijd met artikel 33 GBR-1994 gehandeld. De opdracht aan betrokkene betrof het beoordelen van de door XYZ opgestelde conceptjaarrekeningen over 1997. De opdracht betrof niet het beoordelen van de door klager opgestelde jaarrekeningen over 1996. Betrokkene heeft zulks ook niet gedaan. Klager adviseerde weliswaar de vennootschappen waarop de door XYZ opgestelde conceptjaarrekeningen betrekking hadden, maar vervulde geen formele taak die betrokkene zou nopen klager in de gelegenheid te stellen zijn commentaar te geven. Anders dan klager meent, leidt het niet kennis nemen van commentaar van klager niet tot de conclusie dat betrokkene niet onpartijdig is geweest in zijn oordeel als bedoeld in artikel 9 lid 1 GBR-1994. Wel moet worden opgemerkt dat betrokkene is tekortgeschoten in de omschrijving van de door XYZ aan hem verstrekte opdracht. Betrokkene heeft nader uiteengezet dat de beoordeling slechts de presentatie betrof van de door XYZ verzorgde conceptjaarrekeningen over 1997. Dat geen beoordeling van de cijfermatige inhoud van de rapportages heeft plaatsgevonden, blijkt onvoldoende uit de rapportage van betrokkene. In de gegeven omstandigheden is dit verzuim evenwel van

onvoldoende gewicht om een tuchtrechtelijk verwijt op te leveren. De raad verklaart de klacht ongegrond.

Het college oordeelt als volgt. Klager heeft zich onder andere op het standpunt gesteld dat de raad ten onrechte heeft overwogen dat de omstandigheid dat uit de rapportage van betrokkene aan XYZ onvoldoende blijkt dat geen beoordeling van de cijfermatige inhoud van de door medewerkers van XYZ opgestelde conceptjaarrekeningen 1997 heeft plaatsgevonden, van onvoldoende gewicht is om een tuchtrechtelijk verwijt op te leveren.

Klager heeft hiertoe aangevoerd dat de raad zijn oordeel op dit punt niet heeft gemotiveerd. Gelet op de rol die de rapportage van betrokkene heeft gespeeld in gerechtelijke procedures, is klager van mening dat deze rapportage de indruk wekt dat betrokkene bij zijn oordeelsvorming (accountants)werkzaamheden heeft verricht. In dit licht bezien acht klager het tuchtrechtelijk verwijtbaar dat betrokkene heeft verzuimd de beperkte omvang van zijn onderzoek in zijn rapportage te vermelden. Het college volgt klager niet in dit betoog. Betrokkene hoefde er niet op bedacht te zijn dat zijn rapportage door XYZ voor andere dan interne doeleinden zou worden gebruikt. Het college is van oordeel dat de raad de geconstateerde omissie in de door betrokkene opgestelde rapportage terecht als niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft aangemerkt. Het college verwierpt het beroep.

16 Raad van Tucht Amsterdam en het College van beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-16

Conceptrapportage openbaar maken, hoor en wederhoor, forensisch onderzoek, algemene voorwaarden

Klager was enig aandeelhouder van ABC.

Op 1 oktober is ABC verkocht aan XYZ.

Tussen XYZ en klager is een arbeidsovereenkomst gesloten, ingevolge welke klager in dienst is getreden van XYZ. Klager is op 5 april 2000 door ad interim hoofddirecteur M geschorst uit zijn functie bij XYZ. De betrokken registeraccountant Z heeft van M opdracht gekregen om een onderzoek te verrichten naar de handelwijze van klager tijdens en na de genoemde overname door XYZ van de aandelen in ABC. Op de dag van de schorsing van klager hebben medewerkers van betrokkene een onderzoek verricht ten kantore van XYZ in de administratie van ABC, waarbij bescheiden uit die administratie 'zeker zijn gesteld' en waarbij onder meer gebruik is gemaakt van een videocamera. Klager is van het gaan plaatsvinden van het onderzoek niet op de hoogte gesteld en is daarbij ook niet aanwezig geweest. Hij is daarentegen op die dag door M ten kantore in T ontboden. De avond van de dag van de huiszoeking is klager door een medewerker van betrokkene bezocht en werd hem medegedeeld dat accountantskantoor RST een forensisch accountantsonderzoek tegen hem zou gaan verrichten. Ondanks zijn verzoek daartoe is klager niet de formulering van de opdracht tot bedoeld onderzoek medegedeeld. Met betrekking tot het onderzoek heeft betrokkene een tweetal conceptrapporten opgesteld. Tot een definitieve rapportage is het niet meer gekomen. De arbeidsovereenkomst met klager is op verzoek van XYZ op 20 juli 2000 ontbonden door de kantonrechter. In de procedure ten overstaan van de kantonrechter heeft de advocaat van XYZ het tweede conceptrapport als productie in het geding gebracht. De klacht luidt samengevat als volgt. Betrokkene heeft tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld door op 5 april 2000 een huiszoeking te verrichten ten kantore van XYZ. Betrokkene wordt tuchtrechtelijk verweten dat een tweede conceptrapportage door XYZ ter beschikking is gesteld aan een derde voordat klager daarop had kunnen reageren. De raad overweegt dat het in strijd is met de waardigheid die een registeraccountant betaamt om zijn medewerking te verlenen aan een zo ingrijpend onderzoek als in deze zaak heeft plaatsgevonden, dat niet onvergelijkbaar is met strafrechtelijke huiszoeking, anders ►

Annotatie bij JT 2005-15

Klager had de jaarrekening 1996 opgesteld, terwijl het accountantskantoor XYZ doende was de jaarrekening over 1997 samen te stellen. Betrokkene, niet verbonden aan XYZ, kreeg het verzoek om na te gaan of het concept van de jaarrekening 1997 aan de eisen voldeed.

In zijn algemeenheid dient een registeraccountant die een dergelijke opdracht krijgt, er wel degelijk op bedacht te zijn dat zijn bevindingen gebruikt kunnen worden in een gerechtelijke procedure: voor welk ander doel zou een accountantskantoor een niet aan de eigen organisatie verbonden registeraccountant een dergelijke opdracht geven?

Uit de tekst van de uitspraak, maar niet uit bijgaande samenvatting, blijkt dat een aan XYZ verbonden Accountant-Administratieconsulent zijn vroegere docent heeft gevraagd eens naar de presentatie in de conceptjaarrekening te willen kijken: een informele vriendendienst dus. Betrokkene is dan ook kennelijk boos geworden toen bleek dat XYZ zijn notitie in een tuchtzaak en in een arbitrale procedure had ingebracht. Die boosheid is begrijpelijk, nu dit betrokkene op een tuchtzaak in twee instanties kwam te staan. Dat deze uiteindelijk goed voor betrokkene afliep, acht ik evenzeer begrijpelijk. Maar toch: uitkijken met dergelijke verzoekjes!

Hans Blokdijk

dan die huiszoeking zonder controle van enige autoriteit heeft plaatsgevonden en met betrekking waartoe bovendien sprake is geweest van misleiding van klager teneinde te verhinderen dat deze daarbij aanwezig zou zijn. Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel overweegt de raad dat is komen vast te staan dat de tweede conceptrapportage door M ter beschikking is gesteld aan de advocaat van XYZ die de ontbindingsprocedure inzake de arbeidsovereenkomst tussen klager en XYZ behandelde. Voorts heeft M verklaard dat betrokkene hem geen instructies heeft gegeven over de vraag of de conceptrapportage aan derden al of niet ter beschikking mocht worden gesteld. Naar het oordeel van de raad heeft betrokkene daarmee ten onrechte niet voorkomen dat een conceptrapportage openbaar is geworden waaromtrent bovendien nog niet vaststond of deze deugdelijke grondslag had nu klager over die rapportage nog niet

om een reactie was gevraagd. Ook het tweede klachtonderdeel is derhalve gegrond. De raad legt betrokkene ter zake de maatregel van schriftelijke berisping op.

Het college volgt niet het oordeel van de raad dat met de waardigheid die een register-accountant betaamt in strijd is om medewerking te verlenen aan een zo ingrijpend onderzoek als in deze zaak heeft plaatsgevonden en met betrekking waartoe bovendien sprake is geweest van misleiding van klager. Het college concludeert dat de raad zijn beoordeling van het eerste klachtonderdeel in belangrijke mate heeft gestoeld op de wijze waarop het onderzoek is uitgevoerd. Nu klager desgevraagd ter zitting heeft verklaard dat de klacht in de bestreden tuchtbeslissing juist is weergegeven en uit bedoelde weergave, noch uit het dossier blijkt dat de klacht (mede) is

gericht tegen de wijze waarop het onderzoek is uitgevoerd, is de raad met dit oordeel buiten de grenzen van dit geschil getreden. Echter ook indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat de klacht toch ruimer moet worden gezien kan naar het oordeel van het college geen tuchtrechtelijk verwijtbaar optreden worden vastgesteld. Tijdens de getuigenverklaring heeft M ter zake van het onderhoud met klager in T verklaard: 'Klager wist van tevoren niet dat het onderzoek zou plaatsvinden; hij is dan ook een beetje op oneigenlijke gronden naar het kantoor in T gehaald. Dit is niet van tevoren met betrokkene overlegd; ik had dit zelf beslist, maar wel aan betrokkene medegedeeld.

Hij wist dus dat klager niet aanwezig zou zijn.' Naar het oordeel van het college kan op grond van deze passage uit de getuigenverklaring van M slechts met zekerheid worden geconcludeerd dat betrokkene wist dat klager niet aanwezig zou zijn, maar kan daaruit niet als vaststaand worden aangenomen dat betrokkene ook ervan op de hoogte was dat klager op oneigenlijke gronden was uitgenodigd naar het kantoor in T te komen. Van een situatie dat betrokkene een onderzoek heeft ingesteld, zonder dat klager daarvan op de hoogte was, is geen sprake. Uit de verklaringen van klager blijkt dat M bij het gesprek in T heeft medegedeeld dat hij was geschorst en dat er een forensisch onderzoek zou worden ingesteld. Dat klager het onderzoek als buitengewoon ingrijpend heeft ervaren, rechtvaardigt op zichzelf nog niet de conclusie dat betrokkene bij dat onderzoek te werk is gegaan op een wijze die schadelijk is voor de eer van stand der registeraccountants. Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel overweegt het college het volgende. Het toepassen van hoor en wederhoor heeft met name ten doel te waarborgen dat de door de accountant tijdens het onderzoek vergaarde feiten juist en volledig zijn, maar het verplicht de accountant niet zonder meer ook de eventuele conclusies die hij aan die feiten verbindt voor commentaar aan de betrokkene voor te leggen. Niet in het geschil is dat betrokkene in het onderhavige geval het eerste rapport desalniettemin in zijn geheel aan klager heeft voorgelegd en dat hij het commentaar van klager, voor zover hij daartoe aanleiding zag, in het (tweede) rapport heeft verwerkt. Naar het oordeel van het college kan derhalve niet staande worden gehouden dat het aldus bijgewerkte rapport een deugde-

Annotatie bij JT 2005-16

Deze zaak heeft een aantal belangwekkende aspecten. In de eerste plaats oordeelt het College van Beroep voor het bedrijfsleven dat de Raad van Tucht buiten de grenzen van het geschil is getreden. Het komt mij voor dat de raad hiertoe bevoegd was, en wel op grond van artikel 40 lid 1 WRA, waarin staat dat de raad een tegen een RA gerezen bezwaar ook ambtshalve in behandeling kan nemen. Bovendien is het tuchtrecht niet bedoeld om geschillen op te lossen, maar om mislagen in de uitoefening van het beroep te weren en te beteugelen (artikel 33 lid 1 WRA). Al eerder heb ik menen te constateren dat de tuchtrechters weinig geneigd zijn van de 'ambtshalve' bevoegdheid gebruik te maken (zie mijn annotaties bij JT 2004-35 en 2004-55).

Toch gaat het college in op de wijze waarop het onderzoek is uitgevoerd, en met name op de communicatie met klager hierover. Het college concludeert dan dat betrokkene niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld; dit oordeel acht ik begrijpelijk.

Het college stelt voorts dat hoor en wederhoor dient om te waarborgen dat de door de onderzoeker vergaarde feiten juist en volledig zijn; de conclusies daaruit behoeft de onderzoeker niet voor commentaar voor te leggen aan degene wiens handelen en nalaten is onderzocht. Dit lijkt mij een scherpe weergave van de procedure van hoor en wederhoor. Overigens heeft betrokkene in dit geval zijn conclusies wel aan klager voorgelegd, niet alleen in de eerste, maar ook in de tweede versie van zijn rapport, dat daarom ook de aanduiding 'concept' zal hebben gekregen.

Ten slotte acht het college het feit dat dit tweede concept door de opdrachtgever in een gerechtelijke procedure is overgelegd, niet toerekenbaar aan betrokkene. Dit oordeel lijkt af te wijken van de uitspraken in een aantal eerdere zaken (JT 2000-25, 2001-6, 2001-20, 2002-3), waaruit is af te leiden dat de accountant verantwoordelijk wordt gehouden voor hetgeen zijn opdrachtgever met een conceptrapport doet. In JT 2002-43 oordeelden de tuchtrechters zelfs dat het bestaan van een geheimhoudingsverklaring hieraan niet afdoet. In het onderhavige geval zal het mildere oordeel van het college wel ingegeven zijn door het feit dat klager op het tweede concept niet wenste te reageren.

Hans Blokdijk

lijke grondslag ontbeert. Voorts gebiedt de zorgvuldigheid naar het oordeel van het college niet dat betrokkene met betrekking tot de bijgewerkte versie van het rapport opnieuw een reactie van klager had dienen te vragen. Dat aan het bijgewerkte rapport de status 'concept' is meegegeven, maakt dat niet anders. Dat het rapport vervolgens door M als openbaar stuk in een ontbindingsprocedure inzake de arbeidsovereenkomst tussen klager en de XYZ is ingebracht, is een handeling die niet aan betrokkene kan worden toegeschreven en kan betrokkene derhalve in tuchtrechtelijk opzicht niet worden verweten. Daargelaten dat M niet uitsluit dat hij door anderen mondeling nog eens over het niet zonder toestemming beschikbaar stellen van de rapportage was geïnformeerd moet worden vastgesteld dat M ook schriftelijk, namelijk door middel van de bij de opdrachtbevestiging opgenomen algemene voorwaarden, van die verplichting op de hoogte was gesteld. Het college verklaart het beroep gegrond en vernietigt de bestreden beslissing van de Raad van Tucht.

17 Raad van Tucht Den Haag en het College van beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-17

Artikel 10 GBR-1994, geheimhoudingsplicht, in beginsel onjuist om werkzaamheden in rekening te brengen waarom door cliënt niet is gevraagd, vertrouwelijke aangelegenheid

Betrokken registeraccountant heeft werkzaamheden verricht voor klagster. Laatstgenoemde bezit aandelen in S BV en heeft enkele daarvan verkocht aan D. Betrokkene heeft een brief aan klagster gestuurd waarin hij enkele opmerkingen maakt over de vennootschapsbelasting van S BV. Klagster heeft een kopie van de brief aan D gestuurd, die op haar beurt betrokkene heeft benaderd en daarover vragen heeft gesteld. Betrokkene heeft tijdens het telefoongesprek naast de inhoud van de brief ook bevestigd dat D aandeelhouder was geworden in S BV. Betrokkene heeft klagster een factuur gestuurd ter zake van 'overleg met D'. Klagster verwijt betrokkene onder andere zijn geheimhoudingsplicht te hebben geschonden en ten onrechte een rekening te hebben gestuurd voor het gevoerde telefoongesprek. Met betrekking tot de klacht en het daar tegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht als volgt. Op grond van artikel 10 GBR-1994

geldt als hoofdregel dat de accountant alle vertrouwelijke zaken die hem bij de uitoefening van zijn beroep ter kennis zijn gekomen, geheimhoudt, ook indien niet uitdrukkelijk wordt gezegd dat van hem geheimhouding wordt verwacht. De accountant zal daarbij als vertrouwelijk dienen te beschouwen hetgeen hem uit hoofde van de uitoefening van zijn beroep bekend wordt, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat het om niet-vertrouwelijke aangelegenheden gaat. De raad oordeelt dat nu D een kopie van klagster had ontvangen betrokkene de inhoud van zijn brief ten opzichte van D niet meer als vertrouwelijk hoefde te beschouwen. Het stond betrokkene vrij om de inhoud van de brief te bevestigen. Anders ligt dit bij het bevestigen van het aandeelhouderschap. In beginsel had betrokkene daartoe de toestemming van klagster nodig. Klagster heeft echter niet aangegeven welk belang was gediend met het niet bevestigen en voorts niet ontkend dat D aandeelhouder is. De raad acht dan ook het bevestigen van het aandeelhouderschap zonder voorafgaande toestemming van klagster niet zo ernstig dat dit voor ingrijpen van de tuchtrechter aanleiding geeft. Dit neemt niet weg dat de raad het ongelukkig acht dat betrokkene niet direct na het met D gevoerde gesprek daarvan verslag heeft gedaan aan klagster. Ten aanzien van het in rekening brengen van het gevoerde telefoongesprek oordeelt de raad dat aan klagster moet worden toegegeven dat zij geen opdracht aan betrokkene heeft gegeven om met D contact op te nemen. Ook acht de raad het in beginsel onjuist om werkzaamheden in rekening te brengen waarom de cliënt niet heeft gevraagd, tenzij begrepen mogen worden onder de normale uitvoering van de opdracht. Nu dit laatste niet is gebleken acht de raad het juist dat betrokkene aan klagster heeft meegedeeld af te zien van aanspraak op betaling. Hoewel creditering van de desbetreffende factuur op zijn plaats zou zijn geweest, acht de raad onvoldoende grond aanwezig voor een tuchtrechtelijk verwijt over dit optreden van betrokkene, nu deze tijdig van zijn aanspraak heeft afgezien. De Raad van Tucht verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klagster is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Naar het oordeel van het college heeft de raad terecht geoordeeld dat de klacht in al haar onderdelen ongegrond is. Aanvullend overweegt het college anders dan de raad dat het betrokkene vrij stond te beves-

tigen dat D aandeelhouder is nu niet kan worden staande gehouden dat het gaat om informatie die tegenover D, de hierbij direct betrokken persoon, als een vertrouwelijke aangelegenheid diende te worden beschouwd. Het college verwerpt het beroep.

18 Raad van Tucht Amsterdam en het College van beroep voor het bedrijfsleven - JT 2005-18

Klacht onvoldoende aannemelijk gemaakt

Z heeft een conflict met zijn werkgever over de hoogte en uitbetaling van bonussen en heeft accountantskantoor XYZ de opdracht gegeven een berekening te maken van de hem toekomende bonussen. Twee bij XYZ werkzame Accountant-Administratieconsulenten hebben per brief de berekening verstrekt. Klager heeft een van beide Accountant-Administratieconsulenten verzocht de brief in te trekken. Naar aanleiding van dit verzoek is door de Accountant-Administratieconsulenten overleg gevoerd met de betrokken registeraccountant, die werkzaam is bij de afdeling risk management, welke afdeling binnen XYZ is belast met de vaktechnische advisering in kwesties als opgeworpen door het verzoek van klager. Dit overleg resulteerde in het afwijzen van het verzoek van klager.

Klager beweert dat betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 26 lid 2 GBR-1994, doordat de beide Accountant-Administratieconsulenten op grond van de interne regeling bij XYZ niet mogen afwijken van het oordeel van de betrokkene.

Ten aanzien van de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht dat er onvoldoende feiten en omstandigheden aannemelijk zijn geworden waaruit blijkt dat klager heeft gehandeld in strijd met artikel 26 lid 2 GBR-1994. De Raad van Tucht verklaart de klacht ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Het college is van mening dat het enkele feit dat betrokkene door de Accountant-Administratieconsulenten is geraadpleegd omtrent het verzoek van klager om de brief in te trekken en dat hij geen aanleiding heeft gezien te adviseren aan dat verzoek te voldoen, onvoldoende is voor het oordeel dat de zelfstandigheid van de oordeelsvorming in vaktechnische aangelegenheden door betrokkene niet zou zijn gewaarborgd. Het college verwerpt het beroep. ■